

Mogens Elvensø (FP):

Det ser ud til, at vi igen skal igennem en forespørgselsdebat om arbejdsløshed og ledighed. Sidste gang var i november 1988, men der har faktisk ikke vist sig nogen ændringer i det forløbne år.

Forudsætningerne for arbejdspladsernes opretholdelse er også lige så ringe som sidste gang. Danmark må stadig slås med det samme indkomstskattesystem. Når der ikke ændres ved skattesystemet og skattegrundlaget – det efter verdensforhold uhyre, rekordagtige skattetryk – så vil der heller ikke ændres ved arbejdsløshedstillene. De ændringer, der sker, vil være tilfældige.

Jeg vil i det indlæg, jeg kommer med her, tage udgangspunkt i nogle eksempler, som er hentet fra arbejdsformidlingen i Vestsjællands Amt. Arbejdsformidlingen udsender hvert kvartal en statistik kaldet »Kvartalsnyt«, og det seneste »Kvartalsnyt« er fra september 1989. Stigningen i ledigheden, beregnet fra første kvartal 1988 til første kvartal 1989, er relativt størst hos de ikkeforsikrede, de 60-66-årige og hos kvinderne.

Men der er også lyspunkter. I april kvartal 1990 – siger arbejdsformidlingen – forventes uforandret ledighed i forhold til samme tidspunkt i år, og der forventes endog beskæftigelsesfremgang inden for kemisk industri, træ- og møbelindustrien, jern- og metalindustrien, bygge- og anlægssektoren og transportsektoren.

Men desværre stiger ledigheden andre steder. Blandt a-kasserne – og dér kommer noget af det forfærdelige – er det især hos de selvstændige, her findes i Vestsjællands Amt den største stigning. Derefter er det hos Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund og i byggefagene, uanset at byggefagene stadig er inde i en krise.

Hvis vi tager fordelingen på alder, er der den glædelige udvikling, at de 16-24-årige har haft omtrent uændret ledighed. De hårdest ramte er aldersklasserne 30-59 år og 60-66 år. Heraf kan man jo let slutte, at det ikke er yderligere placering på skolebænke, der er vejen frem.

Det arbejdsproblem, vi har, er ikke bare et problem hos de registrerede arbejdsløse, men også hos dem, som man kan kalde de fejlbeskæftigede. De fejlbeskæftigede er dem, der ligesom hotelgangenes kontrollanter i russiske hoteller kan kaldes hotelgangsmatrosen. Med

alle disse fejlbeskæftigede har Danmark påtaget sig en forsørgerbyrde, der kører Danmark den gale vej. Det er denne fejlbeskæftigelse, der gør, at de selvstændige erhvervsdrivendes ledighed stiger. Disse hotelgangsmatrosen kan i Danmark findes i det offentlige bureaukrati, men også i afledede stillinger i de private virksomheder. Vi har også en række overflødige miljøstillinger. I fagforeningerne vogter lederne nidkært over, at stillingerne ikke nedlægges og forsvinder.

Jeg vil nævne nogle flere grunde til den høje arbejdsløshed. De overflødige stillinger medfører også overflødigt papirarbejde, overflødige indberetninger til statistik- og kontrolarbejde, men også overflødige indbetalinger, som kun er til gavn for fagforeningerne og arbejdsgiverforeningerne.

Danmarks miljølovgivning er også en grund til, at vi får arbejdsløshed, og har medført, at umodne personer arbejder over hele landet på at nedlægge arbejdspladser ved horrible beskyldninger mod virksomhederne. Det nyeste eksempel er Greenpeaces anmeldelse af Stålvalseværket i Frederiksværk.

For at skaffe arbejdspladser skal der skaffes forbrug og helst et udvidet forbrug, men der skal også skaffes sunde konkurrencevilkår, så de frembragte produkter kan afsættes. Det indre marked, der nu er på vej, kan betyde, at vi skal anstrenge os uhyre meget, for det kan lige så let give bagslag. Nu skal vi nemlig til at konkurrere med lande som Grækenland og Portugal. Vi kommer ikke uden om en afgiftsharmonisering, og Fremskridtspartiet har tidligere påpeget, at afgiftsharmonisering også er en skattenedsættelse. En hvilken som helst udgift, der forøger varernes pris, er ødelæggende, og en besparelse eller rationalisering, der gør varerne billigere, er gavnlig.

Og så vil jeg gå til en fremtidig ting, og det er det, der hedder arbejdsmarkedspensionen. Den arbejdsmarkedspension, som fagforeningerne rumler med i øjeblikket, er en omkostningsfordyrelse og derfor ødelæggende. Det er falsk tale, når fortalere siger, at opsparingen fremmer produktionen, og at man ad denne vej kan nedsætte ledigheden. Pensionsreformen stjæler kapital fra arbejdspladserne og nedsætter købeevnen hos lønmodtagerne. Fremskridtspartiet anser det for en af de vigtigste politiske målsætninger at fremme den solidariske